

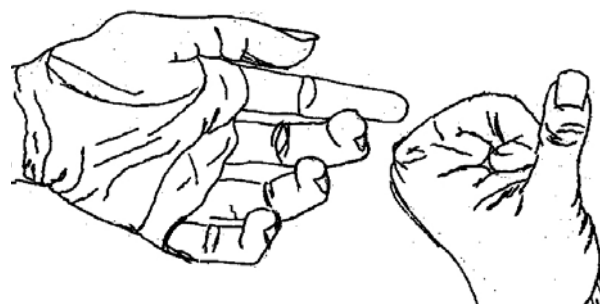
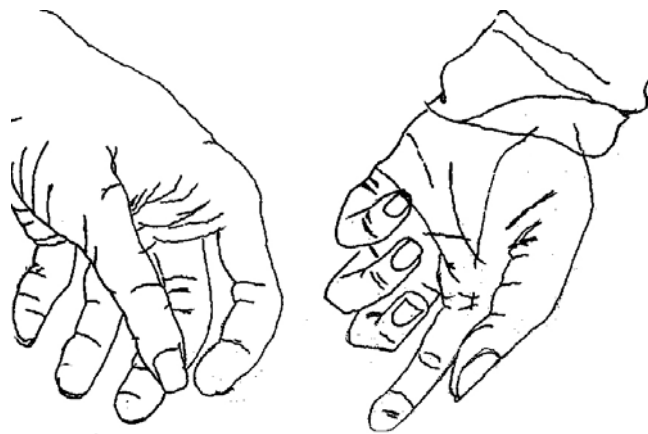
KAJ JE BOLEZEN?, 1. DEL

Če beremo knjige, npr. Tanjo Lamovec, vidimo, da duševne bolezni niso dokazane, da v telesu ni nobenih znakov, ki bi kazali, da smo zboleli. Tudi diagnoze so predalčkanje, ki ga je zasnovala psihiatrija, vendar je vsak človek unikat in verjamem, da to, kar naj bi bila bolezen, ni pri nobenem človeku enako. Gospa, ki je preživela shizofrenijo, piše, da so jo uničili občutki. Čustva – jezero, polno bolečine, vedno mi je odvzeto tisto, kar imam najraje, vedno polno samoodpovedovanja, samokontrole, pomanjkanje varnosti in ljubezni, premalo jeze, premalo sebičnosti in preveč strahu. Preveč odgovornosti in premalo sprostivne v solzah, nisem smela jokati, kasneje pa ne več znala.

Tudi sama sem se vedno počutila odgovorno, čeprav mi sin zatrjuje, da do njega in njegove sestre nisem bila odgovorna, da sem ju preveč puščala sama, da se je ta čas pri nas razbohotila mladina, delala, kar je hotela, nihče jih ni oviral. Želela sem kariero in dala otroka na stran. Vzgojala ju je podivjana mladina, nekateri so bili starejši od sina, nekateri pa mlajši. Vem, da me ni bilo doma že zato, ker sem se počutila nekako odveč, nisem mogla skrbeti za dom, zapirala sem se v spalnico, da jih nisem slišala. Drug čez drugega so govorili, sina sčevali, kaj naj reče, kako naj odreagira. Če sem želela, da gredo ven, so rekli sinu, naj pokaže, kdo je gospodar, in se niso premaknili. Včasih jih je bilo tudi deset, in temu nisem znala narediti konca, nisem zmogla poklicati policije, sin pa si po drugi strani ni mogel skuhati večerje. To mi še zdaj očita in ima prav.

Pravi, da ko so drugi kaj zagrešili, nismo odreagirali, ko pa nas je on živčen tepel, je bila policija na vratih. Enkrat so ga odpeljali kar za pet let in pol v zapor. Pravi, da nisem delala dobro zanj in sem mu za hrbtom poklicala policajce, ki so ga odvedli, pa ni bil samo on kriv. Ko so ga odvedli, je imel 24 let, ko pa je prišel ven, jih je imel skoraj 30. V tem času se mu je vse živo dogajalo. Ugotovil je, da ga imajo nekje zaprtega v eni škatli, da ni mogel storiti popolnoma ničesar. Ni mogel misliti, ni imel spomina, v telo so mu na daljavo pošiljali tuja semena. Pravi, da je celo življenje razlagal vsem ljudem o spolni zlorabi, ki jo je doživel pri 14 letih, ljudje pa mu niso verjeli, bil je osramočen.

Zakaj takrat, ko mi je povedal, nisem odreagirala, zakaj nisem poklicala policije? Spominjam se, da sem ga želela, ko sem izvedela, da se mu je to zgodilo, peljati k zdravniku in na policijo, pa tega ni želel. Upiral se je, da tak ne more iti. Danes mi očita, da ga nisem kot otroka zaščitila, da ga pravzaprav nikoli v življenju nisem zaščitila, tudi ko so ga pretepali. Čeprav sem hotela poklicati policijo, se je bal, da bo drugič še huje, če bomo poklicali policijo. Takrat je živel v stanovanjski skupini in zvečer, ko sem ga peljala v skupino, sem o vsem povedala strokovnemu delavcu. Tudi on ni odreagirala. Sem pa naredila napako že takrat, ko je bil še majhen, da sem ga silila, da je izmeril energijo proti svoji volji, že takrat so ljudje videli, da je on nekaj posebnega, da ima toliko energije in da so ga lahko ujeli. Že itak pa sem se morala z ljudmi dogovoriti, da na njem eksperimentirajo, pravi. Sprašuje se tudi, kaj imava z možem od tega, da sva sklenila dogovor, da mu zdaj nekaj silijo v glavo, da so mu blokiral spomin. Ne verjame, da midva ne veva, od kod to prihaja, saj vsi ljudje to vedo, saj čuti, da vanj vsi mečejo tuja semena, samo pozanimati bi se bilo treba.

Rebecca Bonar

Spravlja me v stisko, saj nikoli ne vem, kako naj mu ustrezem, če ne vem, kaj in kako se dogaja. Doživlja enake simptome, kot je navedeno na spletni strani za zlorabe. Ker ne razumemo vsega, kar se na svetu dogaja, morda res nekaj nanj deluje, in to ni bolezen, kot pravijo zdravniki. On se počuti ogroženega – boji se, da bi ga spravili v bolnišnico. Pravi, da bi se mu to, kar se dogaja, še bolj dogajalo tam, in pred psihiatrinjo noče izreči ničesar, kar bi se ji lahko zdelo »sumljivo«. Pameten je in ve, kaj hoče, čeprav lahko rečem, da ima posebne občutke, posebna čustva, sumničenja in stoodstotno je prepričan, da ima prav.

Spomnim se neke gospe, delala je na klicnem centru in slišala poleg sogovornika bitje srca, tako da ni mogla delati normalno. Ni vedela, od kod, zakaj, kako. Popačile so se ji zaznave od daleč in blizu. Zdelo se ji je, da je avion letel čisto blizu, pred njenim nosom. Na klopici je videla sedeti kip zlate barve, ki hoče vzpostaviti stik z njo s telepatijo. Občutki so prihajali od drugod, kot da niso bili del nje. Kot da bi prihajali od drugod. Podobno doživlja tudi sin. On ima blokiran spomin, mišljenje, drugi mislijo in odločajo namesto njega. Če mi govori neumnosti, pravi, da to ni on, da so mu drugi dali to v glavo in naj se jezim na Matjaža, ne nanj, ki ni ničesar kriv. Tista gospa je imela občutek, da ji tisti kip pošilja občutke zaljubljenosti, da je čutila, da je morala počepniti na tla, da je lažje dihala, tako močni so bili ti občutki. Vpila je, da naj teh občutkov ne spuščajo vanjo, ker so premočni. Morala se je upreti na steno, ker jo je hotelo dvigniti od tal. Pred očmi so ji začele izginjati stvari. Oblaki na nebu so se bližali, oddaljevali, bile so podobe, ki so bile samo njej vidne. Ko je predmet dala na mizo, je krožil pred njenimi očmi.

Nika Cigoj Kuzma